

Liusi Styvenson Evel
(Paremta tikra istorija)

Ši istorija nutiko Nyderlanduose.

Mari atidarė savo papuošalų dėžutę, kad apžiūrėtų savo gražiuosius akmenėlius. Vieną po kito ji laikė juos savo rankose. Raudoną, po to žalią, o tada permatomą baltą.

Senelė pasibeldė į jos miegamojo duris.
„Pasiruošusi eiti?“

„Taip!“ Mari rūpestingai sudėjo akmenėlius atgal į dėžutę.

Senelė ją vesis į biblioteką. Tačiau ne tik pasižiūrėti knygų. Ten vyksta ypatingų akmenų paroda! Mari buvo susijaudinusi.

Kai autobusas jas atvežė prie bibliotekos, Mari su senele įėjo vidun. Jos ėjo nuo stalo prie stalo ir apžiūrinėjo gražius akmenėlius. Kai kurie buvo blizgūs ir lygūs. Kiti buvo įdomių formų.

„Pažiūrėk į šį!“ – senelė parodė į didelį kristalą. Iš jo į visas puses kyšojo maži melsvi spygliai.

Blizgus purpurinis akmenėlis

*Jeigu ji pasakytų tiesą,
ar jis pyktų ant jos?*

Ant kito stalo buvo daugybė mažyčių apvalių akmenėlių. Mari stebėjosi visomis tomis spalvomis. Pačiame krašte buvo purpurinis akmenėlis, nedidelis, blizgus ir glotnus.

„Aš dar neturiu purpurinio akmenėlio, – pagalvojo Mari. – Jis tobulai tiktų mano kolekcijai.“

Mari apsižvalgė. Senelė buvo prie kito stalo. Šalimais daugiau nieko nebuvo. Juk niekas nepasigės to mažyčio akmenėlio, ar ne?

Mari paėmė akmenėlį ir įsikišo į kišenę.

Tą vakarą, kai akmenėlis saugiai gulėjo jos papuošalų dėžutėje, Mari nuėjo miegoti.

„Ar esi pasiruošusi pasakojimų metui?“ – tėtis prisėdo ant lovos ir atsivertė žurnalą *Draugas*.

Mari įsisuko į savo patalus ir klausėsi. Pasakojimas buvo apie berniuką, kuris atgailavo po to, kai pasielgė neteisingai.

Tėčiui skaitant Mari jautė, tarytum jos pilvelyje susisuko mazgai. Ji apsivertė ant šono, tada apvertė savo pagalvę. Ji vis tiek nesijautė gerai. Ji negalėjo liautis galvojusi apie tą purpurinį akmenėlį.

Tėtis baigė skaityti istoriją. „Ar tau viskas gerai?“

Mari nežinojo ką daryti. Jei ji pasakys tėčiui, jis gali supykti.

Tačiau galbūt jis žino, kaip padėti.

Mari lėtai išsiropštė iš lovos ir iš dėžutės išsiėmė purpurinį akmenėlį. „Šiandien pasiėmiau jį iš bibliotekos.“ Iš Mari akių pasipylė ašaros. „Man labai gaila.“

Tėtis ją apkabino. „Visada gali man sakyti tiesą. Didžiuojuosi tavimi, kad turėjai drąsos būti sąžininga.“

Mari nustojo skaudėti pilvelį. Tėtis nesupyko!

„O Jėzaus dėka mes galime atgailauti. Taip, kaip tame pasakojime, – pasakė jis. – Kodėl mums nenunešus akmenėlio atgal į biblioteką?“

Mari stipriai užmerkė akis. „Ne! Jie supyks.“

Tėtis uždėjo ranką jai ant peties. „Jie gali truputį supykti. Bet, manau, jie džiaugsis, kad jį grąžinai. Be to, tai ir tau padės jaustis daug geriau.“

Mari giliai įkvėpė ir linktelėjo: „Gerai.“

Mari išsitraukė popieriaus lapelį ir pradėjo rašyti laišką. „Man labai gaila, kad jį pasiėmiau, – parašė ji. – Norėčiau, kad to nebūčiau padariusi. Noriu tai ištaisyti.“

Ji įdėjo laišką į voką. Tada ji jį įdėjo ir purpurinį akmenėlį.

„Rytoj jį nunešime atgal, – pasakė tėtis. – Kaip jautiesi dabar?“

„Geriau, – pasakė Mari. – Tik turiu dar kai ką padaryti.“

Mari atsiklaupė prie lovos ir meldėsi. „Man gaila, kad paėmiau akmenėlį, – sakė ji. – Daugiau niekada nebevogsiu. Ačiū Tau, kad padėjai man būti drąsiai ir sąžiningai.“

Grįžusi į lovą, Mari jautėsi rami. Rytoj ji viską ištaisyys. Ir ji žinojo, kad Dangišskasis Tėvas ir Jėzus jai padės. Jų dėka viskas bus gerai. ●